

Arrest

**nr. 173 578 van 25 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD die *loco* advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 8 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt

1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 11 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2012 werd ingediend door :

H.(...), K.(...)

Geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Algerije

bij DVZ ook gekend als:

B.(...), K.(...) geboren te (...) op (...)

B.(...), M.(...) geboren op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.09.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene haalt aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene werd veroordeeld op 18.06.2008 door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 3 jaar voor 14 wegens in het bezit zijn van verdovende middelen.

Betrokkene haalt aan dat hij een verzoek tot herstel heeft ingediend maar toont dit niet aan. Dit kan bijgevolg geen buitengewone omstandigheid vormen.

Betrokkene haalt aan dat het onwenselijk zou zijn voor hem om terug te keren, dat een terugkeer onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Verder haalt hij aan dat een terugkeer onwenselijk zou zijn in dit stadium van integratie. Voor hem zou dit een trauma betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige elementen (betrokkene haalt aan goed geïntegreerd te zijn, dat hij Frans spreekt, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat hij werkwilgig is, dat zijn centrum van belangen in België ligt; betrokkene haalt aan dat hij op intense wijze overgegaan is tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen eigen heeft gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van de verwerende partij documenten neer waaruit zou blijken dat verzoeker op 22 oktober 2004 zou zijn afgevoerd van ambtswege en dat na een adrescontrole op 19 augustus 2014 werd vastgesteld dat verzoeker niet meer op zijn opgegeven adres in Brussel (1000) zou wonen. Volgens de raadsvrouw rijst de vraag naar het actuele belang van verzoeker bij zijn beroep in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangezien vermoed wordt dat verzoeker zich niet meer op het Belgische grondgebied bevindt en hij bijgevolg niet langer in aanmerking zou komen voor de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van de procedure uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.2. De raadsvrouw van verzoeker verzet zich niet tegen het neerleggen der stukken maar merkt op dat het afschrift van de adrescontrole niet de naam van verzoeker vermeldt en evenmin het adres weergeeft waarop de controle plaatsvond, zodat uit dit stuk geen definitieve conclusies kunnen worden getrokken.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt de raadsvrouw van verzoeker bij aangezien op grond van het document “à l’attention de la police de Bruxelles” niet kan worden opgemaakt op welk adres er een controle plaatsvond en dat evenmin duidelijk is dat men poogde om verzoeker aan te treffen. Door toedoen van de onduidelijkheden doet dit document geen vermoeden ontstaan dat verzoeker het Belgisch grondgebied verlaten zou hebben.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteits- en het gelijkheidsbeginsel en van het vermoeden van onschuld. Tevens stelt verzoeker machtsoverschrijding en machtsafwending vast. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

*“Overwegende dat er in casu duidelijk buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België, wat de DVZ ten onrechte niet aanvaardt;
Dat verzoeker volgende buitengewone omstandigheden aanvoerde, en dit zowel op het vlak van de ontvankelijkheid als op het vlak van de grond van de aanvraag.
Dat het duidelijk is dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van België in zijn land van herkomst.
Dat dit immers een terugkeer vereist naar zijn land van herkomst, en derhalve impliciet een schending van zijn privé- en familielevens in België.
Dat een terugkeer hieraan een enorme afbreuk zou doen.
Dat verzoeker inderdaad sedert 2001 in België verblijft en er een gans sociaal leven heeft opgebouwd met Belgen (ganse Belgische vriendenkring) en elke affectieve band met zijn land van herkomst na al die jaren in België verloren heeft.
Dat een terugkeer dus zou betekenen dat hij wordt weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving waar hij een sociaal en psychologisch evenwicht gevonden heeft.
Dat een terugkeer duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker zal inhouden, daar waar zijn sociaal leven dan abrupt afgebroken zou worden.
Dat het gezinsleven en sociaal leven van verzoeker ten zeerste zou worden verstoord.
Dat er geen twijfel over kan bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer is ontegensprekelijk in strijd met het EVRM.
Dat bovendien het recht op respect van het privéleven van verzoeker geschonden zou worden.
Verzoeker kan niet ontkennen dat hij in het verleden strafrechtelijke feiten beging. Dat hij daarvoor door de Belgische rechtbanken veroordeeld werd. Zijn veroordeling was gedeeltelijk met uitstel.
Hij respecteert sindsdien scrupuleus de Belgische wetgeving.
Hij heeft eveneens een aanvraag strekkende tot eerherstel ingediend.
Een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst is volledig disproportioneel. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn, integendeel.*

De motivering volgens dewelke de tegenpartij art.8 EVRM buiten spel kan zetten teneinde strafrechtelijke feiten te voorkomen wordt onterecht gegrond op het feit dat verzoeker strafrechtelijke feiten gepleegd heeft in het verleden.

Er wordt volkomen voorbij gegaan aan het feit dat sedert 2008 verzoeker een veroordeling kreeg met uitstel en sindsdien geen strafbare feiten meer pleegde.

Het feit dat strafbare feiten in het verleden gebeurden, zeker rekening houdend met het al verdere verleden, is dan ook op zich geen afdoende motivering voor de door tegenpartij aangehaalde vrees.

Bovendien is het ten onrechte dat de weigering regularisatie gemotiveerd wordt "ter voorkoming" van strafbare feiten. Dat er immers geen enkele indicatie gegeven wordt naar de toekomst toe. Dat feiten uit het verleden geen bewijs vormen van het feit dat in de toekomst strafbare feiten gepleegd zullen worden. Dat het vermoeden van onschuld ook geldt voor diegenen die in het verleden veroordeeld werden.

Dat de bestreden beslissing verzoeker reeds schuldig verklaard aan feiten die hij niet gepleegd heeft.

Er dient vastgesteld te worden dat geen afweging gemaakt wordt tussen de belangen van de Belgische Staat bij teruggrijving van verzoeker en deze van verzoeker.

Het hypothetische "voorkomen van misdrijven" daar waar geen enkele indicatie gegeven wordt van gevaar naar de toekomst toe, is een element dat onterecht betrokken wordt in de beoordeling.

Dat het proportionaliteitsbeginsel dan ook duidelijk geschonden werd.

Dat bovendien geen afweging gemaakt wordt van de belangen van verzoeker tegenover deze van de Belgische Staat, die nochtans slechts over mag gaan tot inmenging in het privéleven van verzoeker voor zover dit nodig is voor de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn, de verdediging van de rechtsorde en het voorkomen van strafbare feiten en betreffende de bescherming van de volksgezondheid of moraal en de bescherming van de rechten en vrijheden van derden.

Dat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing geen enkele afweging maakt, dat enkel de verschillende elementen aangebracht door verzoeker afzonderlijk onderzocht worden en afgewezen worden als "onvoldoende" zonder enige afdoende motivering. Dat bovendien geen rekening gehouden wordt met het feit dat zelfs indien één omstandigheid op zich onvoldoende zou zijn, de samenlezing van de verschillende aspecten aanleiding kan geven tot een bijzondere omstandigheid.

Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat dezen samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Overwegende bovendien dat DVZ onterecht niet aanneemt dat de verwijdering van verzoeker een trauma zou zijn, minstens dat verzoeker dit niet aantoont.

Dat uit de bijkomende stukken echter duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk een trauma zou ondergaan indien hij alles wat zijn leven maakt zou moeten achterlaten.

Overwegende dat onterecht eveneens een aantal aspecten die verzoeker naar voor bracht als 'tot de beoordeling ten gronde behorend' aangemerkt werden, waardoor ze niet in de ontvankelijkheidsfase onderzocht zouden moeten worden.

Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Het is overigens totaal niet zeker of verzoeker dan binnen een redelijke termijn terug naar België kan terugkeren.

Ten onrechte heeft de DVZ hiermede geen rekening gehouden.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is.

Dat zij behept is met machtsafwendings.

Dat de motivering bovendien alle elementen heeft van een type-motivering.

Dat een motivering die gebaseerd is op een manifeste appreciatiefout gelijk gesteld dient te worden aan een afwezigheid van motivering.

Het begrip „privéleven" omvat ook het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard.

Verzoeker heeft in deze vele jaren in België een grote kennis- vriendenkring opgebouwd.

Verzoeker is het land België als het hunne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Overwegende tenslotte dat de verwerende partij eveneens art.9 bis van de Vreemdelingenwet schendt in combinatie met het gelijkheidsbeginsel.

Dat immers art.9 bis voor wat betreft de buitengewone omstandigheden geen criteria vastlegt. Dat de Raad van State naar aanleiding van de beoordeling van de Instructie van de Regering van 19.7.2012 zelfs ondubbelzinnig stelde dat de beperking van de buitengewone omstandigheden tot een aantal criteria duidelijk strijdig was met de hiërarchie van de rechtsnormen en derhalve de Instructie vernietigd diende te worden.

Dat dit echter niet inhoudt dat een aantal criteria, die zowel in de wet van 22/11/1999, als in de instructie TURTELBOOM als in de Instructie van de Regering als in latere verklaringen van de bevoegde Ministers aangemerkt werden als “buitengewoon” thans zonder meer afgedaan kunnen worden als “niet buitengewoon”.

Dat dit met name het geval is gelet op het langdurig verblijf van verzoekende partij in België, dat zowat 13 jaar totaliseert, wat meer is dan gelijk welke nadere precisering als buitengewone omstandigheid aangemerkt wordt.

Dat in casu de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij effectief reeds sedert 2001 in België verblijft.

Dat zij dan ook het gelijkheidsbeginsel miskent in combinatie met art.9 bis, daar waar zij stelt dat dit geen buitengewone omstandigheid is.

Dat het feit dat verzoekende partij in België bleef terwijl hij wist dat zijn verblijf illegaal was, evenmin een afdoende motivering is om een omstandigheid, zoals in casu het langdurig verblijf, zijn buitengewoon karakter te ontnemen.

Dat de regularisatie immers specifiek erop gericht is om illegaal verblijf te regulariseren. Dat nu het illegaal verblijf dan ook eerder een voorwaarde is om beroep te kunnen doen op regularisatie, het niet een motief kan zijn om er geen beroep op te kunnen doen.

Dat een dergelijke motivering strijdig is met art.9 bis zelf.

Dat de motivering die daarop gebaseerd is, voor niet bestaande dient gehouden te worden.

Overwegende dat één en ander meteen impliceert dat de motivering van de bestreden beslissing eveneens ondeugdelijk is daar waar verzoekende partij “gelijkenissen” zou dienen aan te tonen tussen haar aanvraag en deze van andere dossiers.

Dat deze gelijkenissen uit de wet van 22.12.1999, de voorafgaandelijke en andere instructies van de verschillende Ministers/staatsecretarissen verantwoordelijk voor asiel en migratie voortvloeiën, alsook uit de door de Raad van State geannuleerde instructie van 19/7/2009, waarvan de criteria volgens diverse verklaringen van de Minister wel degelijk aangehouden werden als zijnde buitengewoon.

Dat de vergelijking en het bestaan van gelijkaardige dossiers dan ook duidelijk aangetoond wordt door de verwijzing naar die diverse criteria.

Dat minstens gesteld dient te worden dat de motivering volgens dewelke de advocaat van betrokkene geen overeenkomsten zou bewijzen niet deugdelijk is.

Dat erger de motivering volgens dewelke uit het “feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid” niet afdoende is.

Dat immers het niet volstaat te stellen dat “elk dossier individueel onderzocht wordt” om de verrechtvaardigen dat dezelfde omstandigheden, in casu de duur van het verblijf in het ene dossier wel, sterker in algemene bewoordingen en zelfs in oudere wetteksten als ‘bijzondere omstandigheid’ erkend worden, om te motiveren dat ze dat niet in het gegeven dossier niet zijn.

Dat de vernietiging van de instructie van 19/7/2009 in dat kader geen afdoende motivering is om de criteria die daarin vervat werden niet toe te passen.

Dat de annulatie van de bestreden beslissing zich opdringt.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Artikel 62 bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“ Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. “

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr.Etr. 1996, 249).

Verzoekers meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ beperkt zich tot de bewering al zouden er geen elementen voorhanden zijn die buitengewone omstandigheden aantonen en gaat dan verder in haar beslissing louter een stereotiepe motivering geven. De motivering is duidelijk onvoldoende!!

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering.

De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

Dat verzoekende partij opnieuw verwijst naar wat onder het eerste middel uiteengezet werd betreffende de criteria.

Dat het motief als zou verzoeker niet aantonen dat hij GEEN banden meer heeft in zijn land van herkomst evenmin deugdelijk is.

Dat immers daardoor een verzoeker gevraagd wordt naar een negatief bewijs.

Dat dit een onmogelijk bewijs is, dat men immers niet kan bewijzen dat er NIETS is.

Dat een motivering gestoeld op een vereiste van onmogelijk bewijs dan ook niet pertinent is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Verzoekers vorderen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de hervorming van de bovengenoemde beslissing van de DVZ.

Doordat de gevolgen van de beslissing van de DVZ, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers en hun gezin in gevaar wordt gebracht.

Daarenboven zou verzoeker worden weggerukt uit België waar zijn sociaal en psychologisch evenwicht zich bevindt, en waar hij een gezinsleven en sociaal leven gestart heeft.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

*Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.
Dat het middel bijgevolg gegrond is."*

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM. Hij stelt in zijn vierde middel het volgende:

"Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

" Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld."

Artikel 3 bepaalt:

" Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Artikel 5 bepaalt:

" Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid."

Doordat de DVZ meent dat verzoeker de aanvraag 9bis dient te doen in zijn land van herkomst.

Een terugkeer is nochtans ten zeerste gevaarlijk.

Door de bestreden beslissing worden de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden.

Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd.

Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar België loopt verzoeker het reëel risico te worden onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling.

De bestreden beslissing van de DVZ werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In zijn vijfde middel voert verzoeker wederom een schending aan van artikel 8 van het EVRM. In zijn vijfde middel betoogt verzoeker als volgt:

"Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat bovenvermelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoekers is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld, zoals hij ten andere uiteenzette bij zijn aanvraag.

Verzoeker heeft hier een Belgische vriendenkring opgebouwd. Verzoeker is immers sinds zo'n 14 jaar in België.

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip „privéleven” ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard.

Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker gedurende deze jaren heeft opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privéleven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privésfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277).

Verzoekers vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.”

4.2. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden. Hetzelfde geldt voor de in het vierde middel aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM.

4.3. Voor het overige worden de vijf door verzoeker aangevoerde middelen hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

4.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 29 april 2013, nr. 223.313)

4.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.9. Blijkens het administratief dossier had verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 oktober 2012 het volgende ingeroepen als buitengewone omstandigheden:

“Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”.

Dat ook in het nieuwe artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat ten eerste verzoekers centrum van belangen hier in België ligt nu hij gedurende al die tijd zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen.

Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoeker zeker een combinatie van al deze elementen is.

Zo verblijft hij alhier reeds van in 2001, er is zeker sprake van de wil tot een goede integratie, verzoeker leerde de Franse taal spreken, verzoeker is uiterst gemotiveerd om hier aan het werk te kunnen en in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien.

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoeker, toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid. In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoeker aan de voorwaarden vervult en zodoende bevindt hij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat ten tweede het onwenselijk is voor verzoeker om hem terug naar het land van herkomst te sturen temeer hij alhier gedurende enige tijd verblijft.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men kan zich de vraag stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Ten derde is het onwenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit zijn land van herkomst.

"In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz. 27), "...dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980". De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Dat ten vierde verzoeker sinds zijn aankomst alhier blijk heeft gegeven van zijn motivatie om te werken en zijn leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen.

Verzoeker heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Bij onderhavig schrijven verzoekt mijn cliënt dan ook om een machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9 bis van de Vreemdelingenwet.

(...)"

4.10. In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de regularisatiecriteria van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de Regularisatiewet) kaderden in een unieke operatie en niet van toepassing zijn op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens werd gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de integratie, werkwillegheid, vrienden- en kennissenkring in België behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en dat de beweringen van verzoeker, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onwenselijk en onmenselijk zouden zijn, niet worden gestaafd. Met betrekking tot verzoekers privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt gesteld dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten en dat verzoeker blijkens het administratief dossier werd veroordeeld wegens drugsfeiten, dat er een verzoek tot herstel in eer en rechten zou zijn ingediend, maar dat dit niet werd aangetoond.

4.11. In zijn middelen herhaalt verzoeker dat het indienen van de aanvraag via de bevoegde diplomatieke post een schending zou uitmaken van zijn recht op privéleven. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in de bestreden beslissing echter terecht dat verzoeker niet concreet aantoonde waarom een terugkeer onmenselijk, onwenselijk en traumatisch zou zijn, zoals hij in zijn aanvraag beweert. In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat het traumatisch karakter zou blijken uit de bijkomende stukken, terwijl deze nergens kunnen worden aangetroffen. Bijgevolg kan de uiteenzetting van verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Bijkomend wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker reeds werd veroordeeld wegens drugsfeiten waardoor hij zich niet zomaar op dit privéleven kan beroepen. Volgens verzoeker gaat de bestreden beslissing eraan voorbij dat hij sedert 2008 geen feiten meer heeft gepleegd waardoor het vermoeden van onschuld zou zijn geschonden. De Raad merkt op dat in de beslissing een afweging werd gemaakt tussen het privéleven waarop verzoeker zich wenst te beroepen en de taak van de overheid om in te grijpen om de openbare orde te vrijwaren. De bestreden beslissing is een administratiefrechtelijke beslissing naar aanleiding van een verblijfsaanspraak die verzoeker meent te kunnen maken en houdt geen maatregel van strafvervolgning in. Verzoeker kan hoegenaamd niet worden gevolgd waar hij beweert dat de beslissing hem schuldig zou verklaren aan feiten die hij nog niet zou hebben gepleegd. Aangezien verzoeker definitief werd veroordeeld, staat zijn schuld aan deze drugsfeiten juridisch vast en kon de gemachtigde van de staatssecretaris zich

rechtsgeldig op deze veroordeling baseren bij het maken van zijn afweging. De Raad stelt vast dat verzoeker er op geen enkele manier in slaagt de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. Op alle argumenten uit de aanvraag om machtiging tot verblijf werd in de beslissing geantwoord en de gemachtigde van de staatssecretaris kwam op deugdelijke wijze tot de bevinding dat er geen buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, voorhanden waren, zodat kon worden besloten dat de aanvraag onontvankelijk moest worden verklaard.

4.12. Waar verzoeker oppert dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat het totaal niet zeker is of hij binnen een redelijke termijn terug naar België kan komen, merkt de Raad op dat uit de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf niet blijkt dat verzoeker dit als buitengewone omstandigheid had ingeroepen. Bovendien wordt de hypothetische bewering van verzoeker op geen enkele manier gestaafd. In elk geval kan hieruit niet worden besloten dat de beslissing met een onzorgvuldigheid zou zijn behept.

4.13. In zoverre verzoeker in zijn middelen terugkomt op de Regularisatiewet, dient te worden opgemerkt dat (oud) artikel 9, derde lid en huidig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet enerzijds en de toenmalige Regularisatiewet anderzijds, afzonderlijke regelingen zijn en geen enkele bepaling de gemachtigde van de staatssecretaris oplegt om bij het nemen van de kwestieuze beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard, de criteria van de Regularisatiewet toe te passen (cf. RvS 13 maart 2008, nr. 2.337 (c)). In de bestreden beslissing wordt er trouwens op gewezen dat de Regularisatiewet een unieke operatie was die niet van toepassing is op een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zodat het middel juridische grondslag mist. Verzoeker haalt in zijn middel ook de zogenaamde instructie van 19 juli 2009 aan. De Raad merkt op dat deze instructie door verzoeker nergens werd vernoemd in zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf en dat deze door de Raad van State werd vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde werd verwijderd. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden administratieve rechtshandeling te besluiten (cf. RvS 6 maart 2012, nr. 218.332). In elk geval kan hierin geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden gezien.

4.14. In zijn tweede middel betoogt verzoeker dat de beslissing stereotiep en onvoldoende gemotiveerd zou zijn, zonder duidelijk aan te duiden waaruit dit zou blijken. De Raad merkt op dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker leest trouwens zelf overwegingen in de beslissing die er niet in kunnen worden teruggevonden. Verzoeker meent immers *“dat het motief als zou verzoeker niet aantonen dat hij GEEN banden meer heeft in zijn land van herkomst evenmin deugdelijk is”*, terwijl dit motief nergens in de beslissing staat.

4.15. Verzoeker lijkt voorts de door hem aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel te koppelen aan een gedwongen terugleiding naar zijn land van herkomst. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en geen invloed heeft op zijn huidige (onregelmatige) verblijfssituatie, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom de beslissing disproportioneel zou zijn. In zijn vierde middel beperkt verzoeker zich tot de loutere bewering dat een terugkeer naar Algerije ten zeerste gevaarlijk zou zijn, dat hij er zou worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling en dat hij recht heeft op veiligheid. De Raad stelt echter vast dat verzoeker deze elementen niet had ingeroepen in het kader van zijn aanvraag en herhaalt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker gedwongen zal worden teruggeleid naar Algerije. Bijgevolg werd geen schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

4.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “*familie- en gezinsleven*” noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip “*privéleven*” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip “*privéleven*” een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

4.17. In de eerste plaats komt het aan verzoeker toe in zijn middel aannemelijk te maken dat zijn privéleven in België beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker baseert zich blijkens zijn vijfde middel op zijn duurzame bindingen door toedoen van zijn verblijf in België gedurende 14 jaar en zijn grote kennissen- en vriendenkring. Verzoeker maakt echter geenszins aannemelijk dat de kennissenkring die hij in het voorbije decennium in illegaal verblijf heeft opgebouwd van die aard zou zijn dat deze voor hem levensnoodzakelijk is, zoals hij in zijn middel lijkt te beweren of dat deze hem zouden beletten om de aanvraag om machtiging tot verblijf via de geëigende procedure in te dienen. De Raad stelt vast dat geen bewijs voorligt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dat als buitengewone omstandigheid zou kunnen gelden. Ten overvloed stipt de Raad aan dat in de bestreden beslissing hieromtrent het volgende wordt gesteld: “*Betrokkene haalt aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene werd veroordeeld op 18.06.2008 door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 3 jaar voor 14 wegens in het bezit zijn van verdovende middelen.*”

4.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het EVRM en evenmin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en het besluit is geenszins disproportioneel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er werd geen schending aangetoond van de motiveringsplicht, noch van het gelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel of van het vermoeden van onschuld. Er is geen sprake van een kennelijke beoordelingsfout of van machtsoverschrijding of machtsafwendings.

De vijf aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN